

HÒI THỨ NĂM MƯỜI TƯ
CUỘC TỶ THÍ NỘI CÔNG GIỮA HAI PHÁI
TINH TỬ VÀ HỒ TĂNG

Du Thản Chi rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Chỗ này hoang sơn tịch mịch, tứ phía không người, mười sáu nhà sư người Hồ giờ trò yêu ngoa quỷ quái gì đây? Chẳng lẽ họ đến tìm mình?

Sự thực tuy không phải thế, nhưng gã như con chim phải tên sợ cây cung, gã nấp vào trong bụi cỏ rậm, không dám nhúc nhích.

Bỗng thấy mười sáu vị Hồ tăng ngồi xuống rồi miệng đọc lâm râm. Lúc đầu thanh âm nhỏ như tiếng muỗi vo ve, rồi dần dần một lúc một cao giọng.

Du Thản Chi thấy họ niệm những gì "Mâu ni ha ma hồng" dường như là những câu thần chú tiếng Phạn. Mỗi khi gã nghe những từ ngữ đoạn văn là y như nhưc đầu, bọn Hồ tăng này lại tụng niệm thanh âm vang dội, cả mười sáu người cùng một giọng giống nhau lúc khoan lúc nhặt, khi ngắn khi dài.

Cả mười sáu người tụng niệm rất đều nhau, khác nào do miệng một người phát ra thanh âm.

Lúc tiếng tụng niệm lên cao đến cùng cực thì góc Đông Bắc vọng lại mấy tiếng u ú khác nào tiếng quỷ hú lúc canh ba, thanh âm này tuy nhỏ bé mà người nghe không khỏi ớn da gà. Thanh âm vừa vọng đến thì tiếng tụng niệm mười sáu gã Hồ tăng lập tức rối loạn, song chỉ một lát lại đồng đều như trước.

Tiếng u ú như quỷ hồn vang lên hai lượt thì thanh âm tụng niệm Phạn ngữ của Hồ tăng cũng bị nhốn nháo hai lần.

Du Thản Chi để ý nhìn về mặt mười sáu vị Hồ tăng thì thấy có người ra chiều phần nộ, có người lộ vẻ kinh hoàng.

Bây giờ mười sáu người này chia làm chia làm hai toán: một toán tám người tụng niệm tiếng Phạn, còn một toán nữa lại tụng niệm lối khác.

Đồng thời thanh âm bên kia cũng phân làm hai loại rú lên hai thứ tiếng "ú ú" khác nhau.

Thanh âm bọn Hồ tăng lại hỗn loạn rồi chia làm bốn tốp, tụng niệm bốn loại thần chú khác nhau.

Du Thản Chi dường như đã đoán ra bảy tám phần. gã tự hỏi:

- Bọn chống đối đám Hồ tăng là ai?

Rồi gã tự trả lời:

- Đương nhiên là các nhà sư chùa Thiếu Lâm. Chắc hẳn bọn Hồ tăng này đến tiếp viện đón Ba La Tinh về nước và một đàng các nhà sư chùa Thiếu Lâm nhất định giữ lại không buông tha.

Gã suy nghĩ một lát rồi biết mình đoán lầm một phần.

Từ góc Đông Bắc một toán người từ từ đi đến.

Giữa đám người này có một lão già thân thể cao to lớn vạm vỡ, so với người xung quanh cao hơn nửa cái đầu.

Lão này chúm môi huýt sáo. Mỗi lần huýt sáo lại nhát ra tiếng "vú" như quỷ gào.

Tám người này đều mặc áo đơm bằng vải gai màu vàng và mỗi người đều cầm một cây cương trượng vừa dài vừa lớn.

Đặc biệt là trong tay lão già cầm một cây quạt lông. Sắc mặt hồng hào tươi đẹp như người còn ít tuổi. Đầu tóc lão bạc phơ. Dưới cằm ba thước râu bạc. Trông lão khác nào như một vị tiên đồng nhan hạt phát trong tranh vẽ.

Toán người này đi lại còn cách bọn Hồ tăng vài trượng thì dừng bước.

Lão già chúm môi huýt sáo phát ra mấy tiếng rùng rợn.

Bọn Hồ tăng không chống nổi, ba người công lực kém nhất ngã lăn ra trước.

Lão già khẽ phe phẩy quạt lông lại huýt sáo mấy hồi nữa, lão dùng quạt lông quạt một cái tiếng sáo phóng ra xa.

Bốn Hồ tăng khác ngồi đối diện với lão lại ngã lăn ra.

Tình trạng này khiến cho các nhà sư người Hồ tụng niệm Phạn chú hoảng loạn cả lên.

Còn chín lão Hồ tăng gắng gượng chống chọi, đồng thời lộn đầu xuống giơ chân lên, xoay tít người.

Du Thủ Chi đã nhìn thấy Ba La Tinh hôm trước đây dùng thân pháp này để kháng cự các nhà sư chùa Thiếu Lâm.

Gã biết rằng đây là một thế võ oai lực rất mạnh của bọn Hồ tăng.

Lão già phe kia lộ vẻ mỉm cười nhằm đúng chỗ sơ hở của đối phương lại huýt sáo "toe toe" lên một tiếng.

Bên Hồ tăng có người té theo, có người nghiêng mình đi tránh được, chỉ lão đảo mấy cái rồi đứng vững lại.

Tiếng huýt sáo của lão già chẳng khác gì một thứ ám khí hữu chất vô hình lợi hại.

Trong khoảng thời gian chừng hơn chầy hết tuần hương, chín lão Hồ tăng lại có bốn lão ngã xuống. Bốn người tùy tùng lão già phe kia thì nhau tán tưng lão.

Nào là:

- Công lực sư phụ thật chấn động cổ kim. Bốn Hồ tăng kia chống đối với phái ta phỏng khác gì lửa đom đóm tranh sáng với ánh mặt trời.

Nào là:

- Đối phương tựa hồ châu chấu đá voi, không biết tự lượng sức mình. Buồn cười quá!

Nào là:

- Sư phụ giỡn chơi mà đẩy được bọn yêu ma quỷ quái vào đất chết, khác nào nhỏ cỏ khô bẻ cành mục. bọn đồ nhi chẳng những chưa từng mắt thấy mà cũng chưa từng được nghe ai nói đến bao giờ.

Nào là:

- Đây là một kỳ công vĩ tích không tiền khoáng hậu. Nếu không có sư phụ thì bọn Hồ tăng bên Thiên Trúc này coi Đông thổ không còn có ai, mà bọn họ hoành hành không còn úy kỵ gì nữa.

Nào là:

- Có điều đáng tiếc là những nhân sĩ của các phái võ Trung Nguyên chưa được chứng kiến cuộc này, nên dù có kể lại họ nghe thì những người hũ hậu đó chưa chắc đã tin là sự thực.

Bọn đồ đệ xúm vào tán tưng sư phụ chẳng thiếu câu gì.

Nhưng lão già vẫn chum môi huýt sáo.

Tiếng sáo nhọn như mũi tên bắn ra tuyệt không để làm cho lời ca tụng làm trở ngại.

Tình thế đã rõ rệt! Lão già chỉ thổi mấy hơi nữa là mười sáu lão Hồ Tăng đều bị chế phục, thốt nhiên nổi lên mấy tiếng sáo lạnh lãnh do một người trong đám Hồ Tăng thổi lên.

Du Thản Chi chú ý nhìn ra thấy một người trong năm vị Hồ Tăng đứng lộn ngược, đưa ống sáo lên miệng gắng sức thổi. Còn bốn nhà sư kia bày thành hàng chữ nhất xoay chuyển rất mau như đèn kéo quân để hộ vệ cho lão đứng giữa thổi sáo và ngăn ngừa cho tiếng sáo huýt bên địch không xâm nhập.

Du Thản Chi hỏi:

- Y thối ổng sáo làm chi vậy?

Bỗng thấy trong đám cỏ rậm bên cạnh mình có tiếng phì phì. Một con rắn ngũ sắc chiếu ra, Du Thản Chi biết con rắn này cực độc. Gã còn biết rõ rằng dù người có sợ rắn, mà thực ra thì bất luận là rắn độc, hay ác thú vẫn sợ người hơn là người sợ chúng. Miễn là người đừng trêu cho nó tức giận thì không bao giờ nó nhảy vào cắn người.

Nghĩ vậy gã nằm im thín thít trong đồng cỏ không dám nhút nhích.

Gã nhìn thấy con rắn độc này đứng thẳng đầu lên ngất ngưỡng đi về phía lão già.

Trước khi con rắn chưa ra khỏi bụi rậm, bọn đệ tử đứng bên lão già đã sợ hãi, có kẻ la:

- Rắn độc! Rắn độc!

Tên khác la:

- Chao ôi! Nguy rồi!

Tên khác gọi:

- Sư phụ ơi! Bọn rắn độc dường như xông lại phía chúng ta.

Du Thản Chi ngược mắt nhìn ra ngoài thì thấy mười mấy con rắn đủ cỡ bốn mặt xông vào lão già cùng bọn đệ tử. Bọn này lại kêu loạn lên.

Nào là:

- Đáng tiếc là chiếc Bích Ngọc Vương Đỉnh kỳ rắn lại không có ở đây!

Nào là:

- Con tiện tỳ A Tử! Phên này bắt được nó thì phải phanh thây làm muôn đoạn!

Nào là:

- Nói lảm vô ích, đánh mau đi, đánh mau đi?

Nào là:

- A Tử không ăn cắp đỉnh ngọc đem đi thì... chao ôi! Nguy rồi!

Du Thản Chi nghe bọn này đề cập đến A Tử, ban đầu gã còn cho là người khác. Sau gã nghe thấy một người nói đến A Tử và đề cập đến đỉnh ngọc là vật chi bảo để chế khắc rắn độc thì trông ngực gã đánh thình thình.

Gã lảm bảm:

- Đúng là bọn chúng nói tới cô nương rồi. Chẳng lẽ cái đỉnh ngọc đó cô nương đã lấy trộm của bọn chúng đem đi.

Bọn đệ tử giờ cương trượng lên nhắm vào chỗ lỗ rấn độc bò đến đập xuống.

Chỉ có lão già thân sắc vẫn thân nhiên và chúm chím môi huýt sáo nhắm đôi phương tấn công.

Bọn Hồ Tăng đứng đối diện thấy tiếng sáo huýt không ngớt, bốn lão Hồ tăng kia lại càng hồi hộp.

Du Thủ Chi nghĩ bụng:

- Khu vực này bát ngát thì mấy con rấn độc kia chỉ một lúc là bị bọn họ dùng cương trượng đánh chết hết, chứ làm cóc gì được?

Nhưng đàn rấn đến mỗi lúc mỗi nhiều.

Chỉ trong khoảnh khắc xung quanh bọn người này đã có đến hàng mấy trăm con tụ tập. Trong đám này lại có đến ba bốn con trần lớn.

Mấy con rấn lại gần đến nơi hát khúc đuôi lên trước quần chặt lấy hai tên đồ đệ tiếp theo lại hai tên nữa bị trần quán. Kể ra thì khi bọn này vừa thấy rấn mà co giò trốn chạy thì đàn rấn thế nào đuổi kịp được. Nhưng khốn nỗi sư phụ còn đang nghênh địch, khi nào đồ đệ dám bỏ đi. Chúng đánh múa tít binh khí đập xuống âm ầm. Họ đập một lúc chết được tám chín chục con, nhưng cũng đến bảy tám tên phải bị rấn cắn bị thương.

Mấy con trần thực là lợi hại, da to thịt dày, bị cương trượng đánh mà nó vẫn còn đi được như không việc gì. Khi nó đã quán được thì mỗi lúc một chặt thêm không không chịu buông tha.

Tiếng sáo thổi mỗi lúc một gay gắt thêm thì đồng thời giống trần lớn cũng đến nhiều.

Trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm đã thấy gần hai mươi con bò lại.

Lão già thấy tình thế nguy cấp toan bỏ chạy, không ngờ bị hai con rấn nhỏ bắt thành linh nhảy chồm lên cắn vào mặt.

Lão giận quá quát lên một tiếng:

- Gớm thật! Rồi vung quạt lông đánh mạnh ra. hai con rấn nhỏ bị đánh rớt xuống, đột nhiên lão lại thấy một vật nhũn ở gót chân. Lão biết là nguy rồi, liền nhảy vọt lên cao. Bỗng nghe mấy tiếng sáo lanh lảnh, bốn con trần đồng thời tung khẩu đuôi lên quán đuôi vào người lão.

Lão già còn đang lơ lửng trên không phóng hai chưởng ra đánh "binh binh." Lập tức hai con trăn ở trước mặt và bên tả bị hất ra, chúng loạng choạng rồi bắn ra hai trượng.

Giữa lúc ấy hai con trăn lớn khác lại tung khẩu đuôi đánh tới.

Trong lúc nguy cấp lão vận kinh lực đoạn đánh ra một chưởng. Chưởng phong cực kỳ mãnh liệt đánh đập nát đầu con trăn. Lúc này lão mãi vận kinh lực để chống cự với những con trăn lớn, miệng không huýt sáo được.

Bốn vị Hồ Tăng nhân lúc rảnh tay đều lấy ống sáo ngấn ra thổi lên.

Lúc năm ống sáo cùng lên tiếng thì đàn rắn độc ào ào kéo đến như nước thủy triều. Tuy lão già đã đánh chết được ba bốn con trăn lớn. Nhưng sau lưng cùng trên đồi lại bị hai con khác quấn chặt.

Lão già hết sức bình sinh quát lên một tiếng khiến cho con trăn trên lưng lão bị đứt làm hai đoạn. Máu tươi đã chảy đỏ lòm khắp mình mẩy.

Giống trăn thực là dai sức, tuy nó bị đứt rồi mà không chết ngay. Nó nhin đau vắn thật mạnh khiến cho xương cốt lão cơ hồ muốn gãy.

Lão già hết sức kháng cự thì lại có hai con trăn lớn khác nhảy lại quấn lấy lão, đồng thời quấn cả hai tay, khiến cho lão không còn cách nào kháng cự được.

Du Thản Chi ở trong đám cỏ rậm ngó thấy tình cảnh kinh hồn động phách này, cũng sợ tán hồn, dường như nghẹt thở.

Bọn Hồ Tăng thấy mọi người bên địch bị rắn trăn cuốn chặt chỉ còn tiếng rên rỉ nhिếc mắng mà không còn kháng cự được, nên họ không thổi sáo nữa. Bọn họ lại cật đầu lên hạ chân xuống đứng dậy.

Lão Hồ tăng thổi sáo trước tiên, đầy mặt râu quặp, rõ ràng là thủ lĩnh bọn họ, lão tiến lại mấy bước dỏng dạc hỏi:

- Tinh Tú Lão Quái! Bọn ngươi và bọn ta đều đến Trung Nguyên, hai bên không can thiệp gì đến nhau, sao ngươi lại bắt con rắn lớn của ta nuôi đem mổ bụng?

Nguyên lão già mặt mũi hồng hào đầu tóc bạc phơ phảng phất như tiên ông kia chính là Tinh Tú Lão Quái tên gọi Đinh Xuân Thu mà các nhân sĩ trong võ lâm ở Trung Nguyên đều biết tiếng và ghét cay ghét đắng vì môn phái lão chuyên về tà thuật.

Nhân vì chiếc Bích Ngọc Vương Đỉnh một trong ba vật lớn của phái Tinh Tú, bị nữ đệ tử là A Tử ăn cắp đem đi mất. Đinh Xuân thu đã phái bọn đệ tử chu du lùng bắt. Thậm chí cả đại đệ tử phái này là Trích Tinh Tử cũng ra đi tầm nã, song

lần nào cũng đưa tin về toàn những điều bất lợi cho bản phái mà vẫn chưa lấy lại được Đỉnh Ngọc.

Sau cùng nghe tin A Tử nương tựa vào thế lực bang chúa Cái Bang là Kiều Phong che chở cho. Trích Tinh Tử bị đánh đập thảm thương thập tử nhất sinh.

Tinh Tú Lão Quái Đỉnh Xuân Thu được tin này vừa kinh hải vừa căm hận. Lão biết Cái Bang là một Bang lớn nhất trong các phái võ Trung Nguyên, khó mà đối chọi được nên lão phải thân hành Đông du một chuyến. Chuyến đi này của lão mục đích thứ nhất là giật lại chiếc Bích Ngọc Vương Đỉnh. Còn việc tìm Kiều Phong để trả hận và bắt A Tử trị tội thì lão chỉ liệt vào hạng quan hệ tầm thường.

Dọc đường, lão muốn yên phận giữ mình, không có ý gây sự với ai.

Việc luyện "Hoá công đại pháp" của phái này là thời thượng phải kiếm chất độc ở các giống rắn rết tằm lòng bàn tay cho thấm vào cơ thể. chỉ trong vòng bảy ngày mà không có chất độc mới tằm vào thì chẳng những công lực bị giảm sút mà những chất độc tích trữ mấy chục năm trời, không được chất độc mới thấm vào khắc chế bớt đi, lại bắt đầu bộc phát dần dần sinh ra tai họa ghê gớm không biết đâu mà lường.

Năm nay một vị trưởng lão trong bản phái đã luyện xong Hóa công đại pháp rồi phạm tội bị sư phụ bắt không cần hành tội chỉ đem giam vào nhà thạch thất, khiến cho trưởng lão đó không có cách nào bắt được trùng độc để tiếp tục lấy nọc độc mới tằm vào mình. Kết quả lão này bị chất độc trong mình lên cơn cực kỳ khổ sở vì da thịt trong toàn thân bị nát nhừ. Lão không thể nào chịu lâu được, rên rỉ kêu gào hơn bốn mươi ngày mới chết.

Tinh Tú Lão Quái tuy đã là một tay độc ác vô cùng nhưng nghĩ tới thảm cảnh này không khỏi phát ón và hổ thẹn.

Bích Ngọc Vương Đỉnh có tính chất thiên nhiên tiết ra một luồng hơi đặc biệt, mỗi khi đốt hương liệu lên thì chỉ trong khoảnh khắc là dẫn dư rắn rết độc bò về. Trong phạm vi mười dặm, không còn thứ trùng độc nào đã ngửi thấy mùi hương mà chống lại nổi, không tìm đến.

Đỉnh Xuân Thu có chiếc Đỉnh Ngọc trong tay nên việc bắt trùng độc không tốn một chút hơi sức nào mà phép Hóa công đại pháp càng luyện càng thâm.

Luyện phép "Hóa công đại pháp" khác gì người tập uống rượu. Đã uống được rồi thì mỗi ngày uống nhiều thêm không thể nào bớt đi được.

Chất độc trong người càng ngày càng đầy dẫy có đụng độ với kẻ địch bên ngoài, chất độc trong mình mới bài tiết ra được chút ít vào người bên địch.

Nhưng phái Tinh Tú ở vào một khu đảo hẻo lánh bờ biển tinh Tú. Trong phạm vi mấy dặm bát lượn người phái võ nào cũng không dám bén mảng đến để cho người phái Tinh Tú có chỗ tiết độ.

Cứ trong bảy ngày lại phải một lần bôi chất độc mới vào. Chất độc chỉ có phần mỗi ngày một tăng gia chứ không bao giờ giảm sút. Hết ngày này sang ngày khác năm này qua năm khác, thì chất độc chứa chất trong người phải dần mức độ ghê hờn.

A Tử mưu mô ghê gớm. một hôm nàng chờ sư phụ bắt trùng độc xong rồi, liền từ giả đi Đông du.

Đến lúc Tinh Tú Lão Quái phát giác ra nàng ăn cắp chiếc đỉnh ngọc mang theo thì đã qua bảy ngày và A Tử đã trốn đi xa rồi. Nàng theo những con đường nhỏ hẹp mà đi, nên biệp truy nã rất khó. Bọn sư huynh nàng tuy võ công hơn nàng, nhưng mưu cơ đều kém xa nàng. Nàng dùng cách hư trương thanh thế dương Đông kích Tây (nhắm bên đông mà đánh bên tây) liên tiếp bày ra bao nhiêu nguy kế để trốn tránh.

Tinh Tú Lão Quái ở vào khu đất âm thấp trong hang núi tối tăm rất có nhiều rắn độc và trùng độc. Tuy lão mất đỉnh ngọc, nhưng việc bắt trùng độc rắn độc để tiếp tục luyện công cũng không khó khăn gì. Có điều sẵn đỉnh ngọc trong mình thì việc bắt rắn dễ hơn và mỗi lần bắt được những thứ trùng độc ghê gớm hơn, hiếm có hơn, kỳ dị hơn. Bây giờ thì bắt được thứ nào dùng thứ ấy không được như ý mình.

Lại còn một điều nữa khiến cho lão quan tâm hơn là lỡ ra bọn cao thủ Trung Nguyên khám phá ra lai lịch chiếc đỉnh ngọc thì bất luận là ai họ cũng đập tan đỉnh ngọc tức khắc. vì thế ngày nào chưa lấy đỉnh ngọc về là lão chưa yên tâm ngày ấy. Thực ra lão chẳng muốn xuống Trung Nguyên chút nào song biết bao nhiêu đệ tử đi tìm mà vẫn không được việc. Cân nhắc đường lợi hại lão đành mạo hiểm một phen.

Đình Xuân Thu đi đến giới tỉnh Thiểm Tây thì gặp bọn đồ đệ trong môn phái. Đại đệ tử là Trích Tinh Tử bị mất hết võ công và đã bị bọn sư đệ đánh đập như tử ròi ngược đãi đến nỗi không còn hình người nữa. Nhị đệ tử là gã mũi sư tử chiếm chức vị đại sư huynh.

Bọn đệ tử thấy sư phụ thân hành ra đi thì vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Bọn chúng đều nghĩ rằng vì không hoàn thành được sứ mệnh của sư phụ giao phó và sẽ bị một phen trách phạt cực kỳ thảm khốc khó lòng chịu nổi.

May mà Tinh Tú Lão Quái đang gặp lúc cần người, tạm gác chuyện trách phạt lại, cho chúng đoái tội lập công.

Mọi người lên đường nghe ngóng tin tức Cái Bang. Một là bọn chúng bộ dạng kỳ dị cách nói năng và hành động lại càng làm cho người ta ghê tởm chán ghét, không ai muốn nói cho biết. Hai là Kiều Phong đã sang nước Liêu làm đến Nam Viện Đại Vương trong võ lâm ít người biết đến, nên khó lòng dò được tin xác thực. Ngay đến việc tông đà Cái Bang dời đi đâu chúng cũng không điều tra được.

Đình Xuân Thu trong lòng nóng nảy, nghĩ thầm:

- Phái Thiếu Lâm được các phái võ Trung Nguyên rất trọng vọng. Bất luận một cử động nào trong võ lâm Trung Nguyên đều không thể qua mắt các vị cao tăng chùa Thiếu lâm được. Chi bằng mình đến chùa Thiếu lâm không gây thù oán với phái này, mình không đến đây để họ dò thám mà xin vào ra mắt đàng hoàng để hỏi thăm tin tức thì hẳn Huyền Từ phương trượng chùa Thiếu Lâm cũng nể mặt mình đôi chút.

Nghĩ vậy lão dẫn bọn đệ tử đi về phía núi Thiếu Thất Tinh Hà Nam. Trong khi đi đường đoàn người này đã thấy chất độc trong mình rục rịch lên cơn. Họ liền bắt rắn độc để lấy nọc bôi vào.

Tinh Tú Lão Quái Đình Xuân Thu dẫn đoàn đệ tử vào địa giới tinh Hà Nam.

Một hôm đang đi đường, đột nhiên thấy hăng hà sa số rắn độc bò ra, lão mừng quá, lập tức sai đồ đệ bắt thật nhiều để lấy nọc độc đổ gan bàn tay. Việc này rất bổ ích và rất cần thiết cho phép "Hóa công đại pháp" của lão.

Tuy lão biết rằng rắn độc kéo thành đoàn thể này là một điều kỳ lạ không phải tầm thường, nhưng lão đã là người tài nghệ cao siêu lại gan dạ hơn đời. Lão làm một vị chương môn trên bờ biển Tinh Tú chẳng khác gì ông vua con. Quyền sinh sát trong tay tha hồ mà làm mưa làm gió, nên lão chẳng thêm quan tâm điều gì. Dè dặt đàn rắn này lại có chủ.

Nguyên phái Hồ Tăng bên nước Thiên Trúc sai Ba La Tinh đến chùa Thiếu Lâm để lấy trộm kinh sách, lâu ngày không thấy tin tức gì nên cho mười sáu nhà sư đến tiếp ứng.

Kể ra thì những vị Hồ Tăng Thiên Trúc này võ công chẳng cao cường gì lắm, nhưng họ có một tuyệt kỹ bí mật là dùng tiếng sáo để sai khiến rắn rết.

Bọn Hồ Tăng từ nước Thiên Trúc trèo đèo lội suối, vừa đi vừa thổi sáo dẫn dắt rắn độc xuống Trung Nguyên. Đường xá xa xôi diệu vợi, hãy tính trong mười dặm mới có một con rắn độc theo ra cũng đã nhiều lắm rồi. Đương nhiên là dọc đường chẳng may cũng có một số lớn không chịu nổi đường xa hoặc không chống lại được thủy thổ nóng lạnh từng nơi, đã chết đến quá nửa. Thế mà khi tới địa giới tinh Hà Nam hãy còn lại một con số ghê người, nhất là mấy chục con rắn lớn dài đến

mấy trượng. Những con số này đã từ mấy khu rừng rậm bên nước Thiên Trúc dẫn đến thật là giống vật hiếm thấy ở Trung Nguyên.

Bọn Hồ Tăng này tự biết rằng nếu trông cậy vào nhân số cùng võ công thì quyết không tài nào địch nổi bọn tăng sĩ chùa Thiếu lâm vừa mạnh vừa đông. Huống chi phái Thiếu Lâm lại là lãnh tụ phái võ Trung Nguyên, chẳng chóng thì chầy, những tay hào kiệt các phái sẽ kéo đến viện trợ. Nếu tranh đấu đường hoàng thì nhất định sẽ bị đại bại. Nhưng đột nhiên đuổi hàng vạn con rắn độc ồ ạt kéo vào chùa Thiếu Lâm đánh một cách chớp nhoáng khiến họ trở tay không kịp thì tuy chẳng đánh đổ được môn phái này, nhưng việc cứu Ba La Tinh và cướp ít kinh sách đem về cũng không phải không làm được.

Bọn Hồ Tăng ngày nghĩ đêm đi để dân cư dọc đường không khỏi kinh hãi khi thấy rắn rết.

Vào đến địa giới tỉnh Hà Nam chưa bao lâu thì phát giác ra rằng có nhiều rắn độc bị giết. Sau cuộc điều tra cẩn kỹ, bọn Hồ Tăng biết là Tinh Tú Lão Quái đã hạ thủ giết rắn của mình.

Tinh Tú Hải cũng cách Thiên Trúc không xa mấy, oai danh cùng hành vi độc ác của Tinh Tú Lão Quái, bọn nhân sĩ võ lâm nước Thiên Trúc đều biết tiếng.

Bọn Hồ Tăng bản tâm không muốn sinh sự với bọn Tinh Tú làm gì. Nhưng Lão Quái càng ngày càng tệ hại, chuyên tìm những con rắn kịch độc để giết khiến cho uy lực của đàn rắn giảm đi rất nhiều. Bọn Hồ Tăng không nhẫn nại được nữa, rồi hai bên đi đến chỗ căm thù nhau gây nên một trường kịch đấu.

Bọn Hồ Tăng dĩ nhiên trông cậy vào đàn rắn độc để thủ thắng Tinh Tú Lão Quái

Đình Xuân Thu tiếng tăm lừng lẫy bị trấn quán chặt không nhúc nhích được.

Bọn Hồ Tăng hỏi Đình Xuân Thu vì lẽ gì giết rắn thì lão trả lời:

- Rắn độc chuyên hại người và súc vật, bất luận là ai trông thấy cũng có quyền tiêu diệt. Ta biết đâu được là những rắn đó của các người nuôi dưỡng.

Một nhà sư Thiên Trúc nói:

- Bàn tăng đã từng đưa thư đến xin các hạ đừng giết những con rắn gia súc này của bàn tăng nữa, thế mà các hạ không đếm xỉa đến là nghĩa làm sao?

Đình Xuân Thu nói:

- Đình mỗ từ thuở nhỏ đến giờ chỉ có hỏi vặn người thì được chứ chưa từng thấy ai dám chất vấn người bao giờ. Ngay chính sư phụ ta ngày nọ buông lời trách

mắng ta, ta cũng hạ thủ giết ngay. Bọn ngươi là mấy tên thầy chùa thôi tha từ nước ngoài đến đây mà dám giở lý với ta.

Nhà sư Thiên Trúc thấy con trăn to quấn chặt khiến cho Tinh Tú Lão Quái không còn sức kháng cự mà lão nói năng vẫn giữ thói ngạo mạn thì biết rằng phen này kết oán đã sâu. Nếu còn tha mạng là để một mối đại họa vô cùng trọng đại, liền tìm lời mạt sát:

- Đại danh Tinh Tú Lão Quái khét tiếng gầm trời ai ngờ chỉ có danh hã mà thôi, không đối phó nổi với vài con rắn nhỏ xíu.

Đình Xuân Thu tủm tủm cười nói:

- Vì lão phu sơ ý một chút mà bị khốn vào tay mấy đứa súc sinh. Nếu bữa nay ta có hồn về chín suối cũng chẳng qua là số mệnh mà thôi.

Lão chưa dứt lời, thốt nhiên một tên đồ đệ phái Tinh Tú cũng bị trăn quấn kêu lên:

- Đại sư phụ ơi! Nếu đại sư phụ buông tha tiểu nhân ra thì có nhiều điều rất bổ ích cho đại sư phụ: Tiểu nhân rất nhiều nguy kế đại sư phụ dù đề phòng đến đâu cũng không siết được. Đại sư phụ chỉ sơ tâm một chút là mắc vào cạm bẫy ngay lập tức.

Nhà sư Thiên Trúc lạnh lùng hỏi:

- Tha mi ra thì được lời gì? Gã kia đáp:

- Phái Tinh Tú có ba báu vật gọi là Tinh Tú tam bảo. Tiểu nhân sẽ lấy ra dâng cho đại sư phụ. Nếu đại sư phụ đem tiểu nhân cùng tất cả bạn đồng môn đây giết hết thì vĩnh viễn không bao giờ đại sư phụ lấy được Tinh Tú bảo nữa.

Du Thần Chi núp trong đám cỏ rậm ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy người nói câu vừa rồi là một Đại Hán thân hình cao lớn tuy hấn con trăn to lớn quấn chặt ma thân hình vẫn tráng kiện, khí vũ vẫn hiên ngang. Gì không ngờ con người như vậy lại hèn mạt đến thế chỉ vì ham sống sợ chết mà muối mặt đi bán đứng sư phụ bao giờ?

Lại một tên đồ đệ khác la lên:

- Đại sư phụ! Đại sư phụ! Trong tam bảo thì một vật đã bị người lấy cắp đi mất rồi. Đại sư phụ buông tha tiểu nhân ra hay hơn và chỉ có mình tiểu nhân là kẻ hết dạ trung thành với đại sư phụ. Tiểu nhân quyết không lừa dối.

Một lát sau bọn đồ đệ phái Tinh Tú thi nhau kêu lên.

Có kẻ nói:

- Đại sư phụ! Đại sư phụ tha mạng cho tiểu nhân là hay hơn hết, bọn chúng không hết lòng trung thành với đại sư phụ đâu. Chỉ mình tiểu nhân là đến chết cũng không thay đổi lòng dạ quyết vì đại sư phụ ra sức.

Có kẻ nói:

- Tiểu nhân biết rất nhiều tuyệt kỹ bí truyền của phái Tinh Tú sẽ nói cho đại sư phụ biết, không dấu một tí gì.

Có kẻ nói:

- Người bán phái đến Trung Nguyên là có cuộc mưu đồ lớn lao và liên quan không ít đến nước Thiên Trúc. Các đại sư phụ có muốn biết không?

Có kẻ nói:

- Trên bờ biển Tinh Tú có chôn dấu rất nhiều vàng bạc châu báu tiểu nhân biết hết mọi chỗ.

Bọn này vì cầu may để tránh cái chết mà nịnh hót đủ điều. Kẻ thì đem lợi như môi, kẻ thì lay chuyển tính hiếu kỳ của đối phương. Có kẻ lại công nhiên nói những chuyện hoang đường.

Mấy tên đệ tử bị rắn độc cắn bị thương, hoặc trăn quấn chặt chỉ còn hơi thở phập phù. Gã nào cũng chỉ sợ mình bị bỏ rơi, nên liên tiếp tranh nhau năn nỉ van lơn.

Bọn nhà sư nước Thiên Trúc, không ngờ những đệ tử phái Tinh Tú lại khôn nạn đến thế được nên đem lòng khinh bỉ. Có lão động tính hiếu kỳ lại gần để nghe ngóng.

Lão Hồ tăng trưởng toán lạnh lùng hỏi:

- Bọn mi đối với sư phụ chẳng còn hết dạ trung thành, thì nói chi đến chuyện trung thành với người chưa quen biết nữa? các ngươi nói vậy chỉ tỏ làm trò cười cho bọn ta mà thôi.

Tên đệ tử phái Tinh Tú nói:

- Không phải thế! Tinh Tú Lão Quái võ công kém cỏi. Tiểu nhân theo lão chẳng ăn thua gì, vậy giữ lòng với lão cũng vô ích. Còn đại sư phụ võ công lung lầy khắp thiên hạ, đạo đức văn chương cũng khiến cho ai nấy đều phải kính ngưỡng. Tinh Tú Lão Quái bì với đại sư phụ thế nào được?

Một tên nói:

- Phải rồi! đại sư phụ mà thu dụng bọn đệ tử phái Tinh Tú là khiến cho các phái võ Tây Vực cũng như ở Trung Nguyên đều chấn động. Họ sẽ khâm phục các vị cao tăng nước Thiên Trúc không biết đến đâu mà nói.

Một tên nói:

- Cao tăng thôi ư? Sao người còn gọi cao tăng? Hai chữ "cao tăng" không đủ để ca tụng các vị đại sư phụ đây, mà phải kêu bằng "Thánh tăng", "Thân tăng" mới đúng! Giả tử tiểu nhân là người đi chu du liệt quốc thì sẽ hết sức tuyên dương đức oai của đại sư phụ để danh vọng của các vị "Thánh tăng" nước Thiên Trúc khét tiếng khắp thiên hạ.

Một tên nói:

- Chà! Tiếng tăm các vị "Thánh tăng" nước Tây Trúc đã lẫy lừng khắp thiên hạ ai là không biết? Hà tất phải đến người đi khua chuông gõ trống.

Một tên nói:

- Đại sư phụ! Đại sư phụ là "Thánh tăng" là "Phật sống" tiểu nhân là kẻ tuyên bố trước tiên. Còn những gã kia chỉ biết bắt chước chứ ăn thua gì?

Nhà sư trưởng toán chau đôi mày nói:

- Bọn mi toàn là hạng hèn hạ, tiểu nhân, ton hót lắm làm cho người ta rác tai.

Rồi quay sang hỏi Đinh Xuân Thu:

- Tinh Tú Lão Quái! Tư cách bọn này đê hèn đến thế sao mà ngươi cũng thu dụng được? Thật toàn đồ vô liêm sỉ thì chúng còn làm nên trò trống gì? Thôi ta hóa kiếp cho ngươi trước rồi cho bọn chúng đi theo luôn.

Hỡi ơi! Bần tăng lại phạm sát giới rồi đây!

Nói xong phất tay áo một cái phóng chưởng lực ra đánh Đinh Xuân Thu.

Nhà sư thấy Đinh Xuân Thu đang phải gắng gượng chống với rắn quắn vào mình chân tay không cử động được thì chưởng thế mãnh liệt của mình chẳng đánh chết cũng làm cho lão bị thương.

Ngờ đâu lúc chưởng lực đánh ra. Đinh Xuân Thu vẫn thản nhiên như không, mà hai chân nhà sư này lại nhũn ra, ngã lăn xuống đất co rúm lại thành một đồng lù lù, lăn lộn mấy cái rồi không nhúc nhích được nữa.

Bọn Hồ tăng cả kinh kêu gọi:

- Sư huynh! Sư huynh!

Hai lão giơ tay ra nâng dậy, nhưng vừa sờ vào mình nhà sư kia thì mặt mũi tối tăm, không đứng vững, cũng té xuống luôn.

Ba nhà sư khác đứng bên vội đưa tay ra nâng dậy. Nhưng vừa chạm vào áo cà sa thì cả ba người lại lăn ra. Mới trong chốc lát đã có sáu nhà sư té xỉu.

Các Hồ tăng khác thấy tình thế bất lợi đều hồn vía lên mây đứng thộn mặt ra, không dám thò tay nâng đỡ nữa, sợ cũng bị ngã như đồng bọn.

Một nhà sư nổi giận quát lên:

- Tinh Tú Lão Quái kia! Người lộng hành tà phát, hãy ném chưởng lực của ta đây!

Nói xong đánh ra một chưởng.

Đình Xuân Thu cười ha hả, dường như chưởng lực chạm vào người lão lại bật trở ra, khiến nhà sư này há hốc miệng ra rồi lập tức ngã lăn đùng.

Còn chín Hồ tăng nữa cũng bị tiếng quát của Đình Xuân Thu làm chấn động.

Bọn này dùng tiếng Thiên Trúc lí lô bàn với nhau một hồi rồi đồng thanh quát lên một tiếng thật to phát tay áo một cái. Chín ngọn phi đao đồng thời phát ra ánh sáng xanh lè nhằm Đình Xuân Thu phóng tới.

Đình Xuân Thu lại quát một tiếng thật to, lắc đầu ba cái, tóc bạc phát phơ bay ra, tựa những cây nhuyễn tiên ngắn chạm vào phi đao kêu lên leng keng mấy tiếng.

Chín ngọn phi đao đều bị đánh rớt xuống. Chín vị Hồ tăng chân tay co quắp không kịp kêu lên một tiếng lăn ra chết liền.

Du Thần Chi nấp trong đám cỏ rậm, mũi người thấy một luồng hơi tanh tươi vô cùng xông vào mặt đau quá, nước mắt giàn giụa.

Bốn bề trở lại yên tĩnh.

Mười sáu vị Hồ tăng đều co rúm lại trông chẳng khác gì những trái bóng tròn và rõ ràng chết hết cả.

Gã hoảng hồn không biết Đình Xuân Thu dùng thứ võ công gì mà chỉ một cử động đã đánh chết được hết địch.

Những con trăn lớn cùng rắn độc sau khi quán chặt mọi người phái Tinh Tú rồi không nghe thấy các nhà sư thổi sáo thổi thúc nên chưa cắn chết người.

Mười sáu nhà sư Tây Vực lăn ra chết rồi, những con trăn không biết báo thù cho chủ, chúng chỉ quán chặt thầy trò Đình Xuân Thu, chờ lệnh một lúc.

Một lúc lâu không thấy có tiếng động song những con rắn này là vật vô tri vô giác, vẫn giữ nguyên trạng thái chờ đợi.

Qua một thời gian khá lâu, rắn không công kích người, mà người bị rắn quán chặt cũng không dám nhúc nhích, sợ chúng nổi hung lên cắn cho thì mất mạng.

Yên lặng hồi lâu, bọn đệ tử Tinh Tú thấy các nhà sư Thiên Trúc chắc chắn chết cả rồi đã hết nỗi lo về bọn này.

Một tên cất tiếng nói trước:

- Sư phụ ôi! Thần công sư phụ đã đến mức thiên hạ vô địch. Giữa lúc cười nói chỉ giờ tay một cái mà mười sáu tên thầy chùa độc ác man rợ đều bị giết sạch...

Tên này chưa dứt lời tên khác đã nói ngay:

- Sư phụ! Sư phụ đừng nghe giọng lưỡi thối tha của hắn. Chính hắn vừa ca tụng bọn sư mọi rợ Hồ nào "Thánh tăng" nào "thần tăng" nào "Phật sống."

Lại một tên đệ tử khác nói:

- Bọn đệ tử theo hầu sư phụ đã bấy nhiêu năm, còn lạ gì tài năng nghiêng trời lệch đất của sư phụ. Vừa rồi mấy tên thầy chùa man rợ Hồ nói nhăng nói cuội, toàn những lời bịp bợm.

Bỗng có tiếng khóc rống lên:

- Sư phụ hỡi! Sư phụ ơi! đệ tử thật là ngu ngốc: Chỉ vì tham sống sợ chết mà đầu hàng kẻ thù. Bây giờ hối cũng chẳng kịp nữa. Đệ tử đành chịu để rắn độc cắn chết, không dám xin sư phụ tha mạng nữa!

Gã này chỉ nói mấy câu đó, bọn đệ tử lập tức tỉnh ngộ .

Tinh Tú Lão Quái rất ghét những kẻ nào leo mép mồm miệng, để che lấp tội lỗi: Chỉ những kẻ tự thố trách mình lầm lỡ đánh chết, đem hết bao nhiêu tội lỗi đổ lên đầu mình thì họa may sư phụ nhiều dung cho chăng.

Nghĩ vậy chúng lại tranh nhau kể tội bất lương của mình. Dù phải phân thân muôn đoạn cũng không oán hối; khiến cho Du Thản Chi nằm trong đám cỏ cũng phải nhúc đầu chói tai.

Bọn đệ tử lãi nhãi, thủy chung Đinh Xuân Thu vẫn không đếm xỉa đến.

Lão ngấm ngấm vắn kinh lực ba lần, định làm cho những con trăn quán mình phải đứt tung.

Đinh Xuân Thu vận hết nội lực phóng ra mà chúng chỉ đuổi mình đi một chút chứ không sao cả. Lão biết rằng muốn thoát tai ách này thật khó vô cùng.

Người lão bị con trăn lớn quán chặt. Những con trăn này trong rừng rậm khí hậu viêm nhiệt nước Tây Trúc. Mình nó cứng rắn vô cùng, thứ gì đập cũng phải bật trở lại.

Đinh Xuân Thu trải qua mấy chục năm tu luyện, chất độc trong người lão không biết đâu mà kể. Vì thế mà lão Hồ tăng trưởng toán, vừa phóng chưởng đánh

lão đã thúc đẩy chất độc ra ngoài da. Chưởng đối phương đánh tới, lão vận động thần công đem chất độc phóng theo chưởng lực đối phương,

Bọn Hồ tăng sỡ dĩ chết ngay lập tức là do chất độc truyền nhiễm vào người chứ không phải do tà thuật gì hết.

Da trần đã dày cứng lại trơn tuột, chất độc trong mình Đinh Xuân Thu không thể thấm vào cơ thể chúng được, lão đành chịu thua.

Lão đang bực mình chưa thoát khỏi mấy con trần. Bên tai nghe những lời khả ố của bọn đệ tử gã liền nói mồm:

- Chúng ta bị rắn độc làm cho khốn đốn. Ai nghĩ ra cách lừa bịp được đàn rắn thì ta sẽ tha mạng cho. Các người còn lạ gì tính khí ta nữa? Kẻ nào được việc cho ta, ta mới không giết. Còn các người chỉ bẻm mép, tìm lời xảo trá nói nhăng nói cuội phỏng có ích gì!

Lão vừa dứt lời, bọn đệ tử lập tức câm mồm.

Hồi lâu mới có một tên lên tiếng:

- Bây giờ chỉ còn cách dùng lửa nóng đốt mình những con trần lớn này lập tức chúng phải bỏ chạy.

Đinh Xuân Thu mắng:

- Mẹ kiếp! Thằng này nói thú lắm! Chỗ này là nơi hoang dã tịch mịch làm gì có thôn trang có nhà ở, làm gì có ai đi lại? Dù có người phải đi qua quãng đường này, nhưng họ thấy nhiều rắn độc thế này tất nhiên hốt hoảng chạy trốn, lấy đâu ra lửa để đốt rắn?

Sau đó những tên đệ tử khác lại đua nhau đứ ra ý kiến, song đều không thể thực hiện được. Bọn này sỡ dĩ nhao lên, chẳng qua tất để lấy lòng sư phụ ra chuyện ta đây thực lòng thực dạ với thầy, và cố gắng bày mưu tính kế.

Lại một giờ trôi qua, một tên đệ tử bị rắn xiết chặt quá nghẹt thở. Trong lúc mê man, gã thò miệng cắn con trần một miếng. Trần bị đau quay lại cắn vào cổ gã, gã chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi chết ngay tức khắc.

Đinh Xuân Thu trong lòng nóng nảy vô cùng, giả tí lão bị địch thân vây hãm khốn đốn thì chỉ trong vài giờ là lão nghĩ được mưu kế xảo nguyệt để lừa bịp đối phươngặng thoát thân, nhưng đối với đàn rắn vô tri vô thức này thì dù có mưu kế tuyệt diệu đến đâu cũng chẳng thua gì. Lão sợ những con trần đến lúc đói quá sẽ đớp thịt mình mà nuốt.

Điều lão lo âu quả nhiên xuất hiện một con trăn lớn đã lâu không nghe thấy tiếng sáo, bụng đói như bào, nó hà miệng to tương hợp vào người tên đệ tử mà nó đang quấn chặt.

Gã này la hoảng:

- Sư phụ cứu đệ tử với! Sư phụ cứu đệ tử với!

Vừa dứt lời thì cặp giò gã đã bị con trăn nuốt vào miệng rồi. Tầm thân gã không còn tự chủ được nữa, rồi từng khúc một bị nuốt vào bụng trăn. Miệng gã hét cho đến phút cuối cùng.

Hàm răng giống rắn trăn đều bình móc câu. Bất luận giống động vật nào bị nó cắn cũng chỉ dần dần đẩy vào bụng chứ không thể nào thoát ra được. Gã đệ tử phái Tinh Tú bị trăn ngoạm chân nuốt vào bụng rồi dần dần nó nuốt đến lưng, đến ngực. Lúc hấn chưa chết, hấn lớn tiếng kêu rú lên cực kỳ thảm thiết, làm chấn động cả một vùng bao la bát ngàn.

Một tên đệ tử thấy Tinh Tú Lão Quái cũng đành chịu bó tay, bất giác lửa giận bốc lên ngàn ngút, mở miệng thốt mạt sư phụ, đổ cho lão làm liên lụy mình. Vì trước kia, hấn đang chặn cừu ở bờ biển Tinh Tú làm kế sinh nhai thì bị lão kiếm lời đường mật, dụ gã vào làm môn hạ phái Tinh Tú. Bữa nay hấn bị chết thảm dưới miệng rắn độc, hấn quyết định chết xuống âm ty sẽ làm cáo trạng kiện thầy trước Diêm Vương.

Một tên bắt đầu mở miệng chửi, những tên kia lập tức không chịu kém nhau nhao cả lên thốt mạt sư phụ theo.

Bọn đồ đệ ngày thường bị Tinh Tú Lão Quái độc ác ngược đãi cực kỳ tàn nhẫn, ai nấy đều căm hận trong lòng mà không dám nói ra miệng. Bữa nay thấy trò đều chết đến nơi chúng đều thóa mạ cho sướng miệng để hả tâm lòng căm tức bấy lâu nay.

Hai tên đệ tử vì lớn tiếng thóa mạ, mình hấn cử động mạnh khiến cho con trăn đang quấn đóp hấn một miếng.

Hấn lớn tiếng kêu la:

- Úi chao ôi! Ai cứu tôi với! Ai cứu tôi với!

Du Thản Chi nghe tiếng kêu cứu, không nhẫn nại được nữa, đang nằm trong bụi cỏ, đứng phắt dậy nói:

- Ta đi phóng hỏa đốt rắn để cứu các người đây!

Gã ôm cỏ khô chặt vào thành đống.

Bọn người phái Tinh Tú bất thình lình thấy gã bịt mặt xuất hiện hình thù cổ quái, đều sợ hãi giật nảy mình lên. Nhưng nghe hắn nói tự nguyện phóng hỏa đốt rấn cứu mình thì khác nào đã xuống đến quỷ môn quan còn được nhìn thấy đường về, liền nhao nhao lên thi nhau ngỏ lời cảm tạ.

Bọn người này có bản lĩnh cao siêu về thóa mạ người, thì tài tán tụng nịnh hót cũng phi thường.

Suốt đời Du Thản Chi chưa từng được ai kêu mình nào là "Đại anh hùng" "Đại hào kiệt" nào là "Nhân Nghĩa sĩ" nào là "Hào hán nhất đời" chẳng thiếu chi danh từ cao đẹp.

Đại phạm con người ai nghe người tán tụng mình mà không nức lòng hả dạ.

Du Thản Chi thấy bọn này nâng mình lên mây xanh thì trong lòng cũng cảm thấy khoan khoái vô cùng, nếu hắn chẳng quản gì mạo hiểm, cố chi cứu mạng cho chúng.

Gã lấy đá lửa bên mình ra, quẹt lửa lên châm vào đồng cỏ khô. Nhưng lúc nhìn thấy những con trăn dữ tợn, nhiều không biết đến đâu mà kể, cũng đâm ra sợ hãi vô cùng. Gã chớ câu chọc ong, ong đốt mình trêu chọc đám rắn này thì liên lụy ngay đến mình.

Gã suy nghĩ một lát rồi lượm cành cây khô chặt đóng lên đốt một đồng lửa thật to để ngăn trở cho rắn khỏi đến cắn mình trước, rồi mới nhặt một cành cây đang cháy sẵn liệng vào con trăn gần nhất, đoạn chạy mau về phía đồng lửa ẩn nấp để chờ. Hễ thấy rắn bò lại phía mình là lập tức xa chạy cao bay, chẳng thèm làm "đại anh hùng", "đại hiệp sĩ" gì nữa.

Dè đâu giống trăn quả nhiên rất sợ lửa. Lửa mới nóng đến bên mình, lập tức nó buông ngay tên đệ tử phái Tinh Tú ra rồi chui vào đồng cỏ rậm.

Du Thản Chi thấy phép hỏa công của mình rất hiệu nghiệm.

Giữa những tiếng hoan hô nhiệt liệt của bọn đệ tử phái Tinh Tú, gã chặt từng cành cây đang cháy liệng vào đồng rắn.

Đàn rắn tới tấp bò cả.

Cả đến những con trăn dài hàng mấy trượng cũng không chịu nổi lửa nóng bỏ chạy ào ào.

Chỉ trong khoảnh khắc, hàng mấy trăm con trăn lớn cùng rắn độc chạy tản đi hết sạch sành sanh, gã lại nghe bọn đệ tử phái Tinh Tú đổi giọng nịnh thầy.

Có kẻ nói:

- Sư phụ mắt thấy xa hàng muôn dặm, thân cơ diệu đoán khôn lường. Quả nhiên phép hỏa công của sư phụ vô cùng linh nghiệm.

Có kẻ nói:

- Sư phụ hồng phúc tày trời, gặp dữ hóa lành. Đây toàn là trông cậy vào lối chỉ huy của sư phụ mới thoát nạn. Sư phụ thay người phóng hỏa cứu mạng kiến ruồi cho bọn đệ tử chúng tôi.

Bao nhiêu lời tán tụng hoàn toàn hướng về Tinh Tú Lão Quái, còn công lao đốt lửa đuổi rắn của Du Thản Chi thì chẳng ai thèm đếm xỉa đến nữa.

- Bọn mi vừa thóa mạ sư phụ xong, bây giờ lại hết lời tán tụng là nghĩa làm sao?

Du Thản Chi nghe bọn chúng nói vừa ngơ ngác vừa lấy làm lạ rửa thềm:

Gã có biết đâu rằng bọn này sau khi thoát nạn rắn, thì tính mạng chúng lại ở trong tay Tinh Tú Lão Quái. Nếu không nịnh hót cho lão vừa lòng thì lão chỉ giơ tay lên một cái là rồi đời. Còn công cứu mạng Du Thản Chi đến đây là sỗ toẹt, chúng coi gã như người đi đường mà thôi.

Đình Xuân Thu vẫy tay gọi Du Thản Chi, bảo:

- Thiết đầu tiểu tử! Ngươi lại đây! Tên ngươi là gì?

Du Thản Chi bị người khinh rẽ lẩn át quen rồi nên dù thấy đối phương vô lễ cũng không cho là kẻ ngỗ ngược.

Gã đáp:

- Tôi là Du Thản Chi.

Nói xong tiến lại mấy bước.